

La crida de l'aigua

Vaig passar tots els estius de la infantesa a la platja de sa Riera de Begur. La meva àvia llogava una petita casa de pescadors, propietat de la família aborigen dels Florian. Les criatures ens estàvem amb ella, entre juliol i setembre. I cada dia fèiem el mateix. Després d'un esmorzar fort (revoltillos, carn o peix fregit, i pa, molt de pa), ens anàvem a remullar, fins l'hora de dinar. Després del repàs, quan la calor era més punxeguda, reposàvem, i a mitja tarda tornàvem al remull. Havent sopat, segons com fèiem un tercer rondo d'aigua i sal. Durant l'estiu mudàvem la pell tres vegades, agafàvem el to de les fustes nobles i ens avorriem. Sentíem el plom del temps als ossos fins que es produïa el fet anual, més aviat o més tard, l'esdeveniment al voltant del qual pivotaven totes les vacances escolars. Un bon dia arribava un estranger surant a la llongada.

No és el primer cop que recordo per escrit aquesta mena de cita cíclica amb la mort aquàtica dels turistes. Si em repeteixo, és per donar-me entrada. A principis del juny proppassat morien dues persones en aigües de la Costa Brava. Una dona (79) a la platja Gran de Platja d'Aro i un home (80) a la platja del Centre de Roses. Quedava inaugurada la temporada de banys. Des d'aleshores han mort set persones més. Un alemany (81) a la platja Petita d'Empuriabrava, un francès (86) al cap Sa Sal de Begur, un anglès (67) a Platja d'Aro, un belga (69) a la platja del Borró de Colera, un segon francès (72) a la platja del Rec del Molí de l'Escala, un espanyol (46) a la platja de Lloret de Mar, un jove bussejador (tercer francès) a la cova del Dofí de ses illes Medes i un quart francès (68), que navegava a frec de Roses amb un veler: se li va deslligar el bot auxiliar i es va llançar a recuperar-lo.

El nombre de finats augmentaria si no fos que madamma la fortuna de tant en tant intervé. Perquè quan escric aquesta article, d'accidents arran de mar que podien haver acabat malament n'hi ha hagut un munt. Estimbades des dels camins de ronda, onades que netegen els roquissars de temeraris, indigestions sota el bronzo i un ventall inabastable de temptatives per cobrar la quitança. Si de passada també comptés les criatures que perden la vida en piscines i bassals d'interior, no acabaria mai.

M'agradaria pensar que l'agost que comença quedarà en blanc, però sé que no serà un agost com toca, si no passa avall una altre grapat de vacancívols. De petit, a sa Riera llegia i rellegia un còmic fabulós d'Yves Chaland, titulat El cementiri dels elefants. El mite africà diu que quan els paquiderms moribunds senten la crida del final, se'n van a morir en grup, arran de deus ignotes. És a dir, a prop de l'aigua dolça, la font de la vida. I sovint pensava, té, com els jubilats estrangers a la Costa Brava, que tanmateix, l'aigua, la prefereixen amb sal.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/06/crida-laigua/860584.html?utm_source=rss